

дено-красноречиво той излага, какъ турскиятъ посланикъ въ Атина, Константинъ Мусурисъ, изказалъ при нѣкакъвъ случай мнението, че българитѣ били осждени отъ самата природа да киснатъ въ невежество; какъ Теофилъ Каири ги наричалъ въ Андросъ „склави“ (роби) вмѣсто славяни, понеже били всѣкога роби на гърцитѣ; и какъ нѣкои учители убеждавали ученицитѣ си българи, че прадѣдитѣ ни били отъ циганско потекло, но, благодарение на гръцкото правителство и поради жертвитѣ принесени отъ насъ за гръцката свобода, дадено ни било правото да носимъ името гърци. „Кой чувствителенъ българинъ може да слуша тѣзи софизми, безъ да се възмути? пита се Селимински. Кой може равнодушно да гледа гибелта, която ни готвятъ тѣзи, къмъ които се стараехме словомъ и дѣломъ да покажемъ най-голѣма симпатия?“ И като обръща погледъ къмъ самитѣ българи, той негодува срещу поведението на ония, които се отказватъ и отъ отечество, и отъ родители, за да повѣрватъ, че чрезъ сношение съ гърцитѣ ще имъ се предаде по нѣкакъвъ „електрически начинъ“ въображаемиятъ гърцизъмъ. Отцепени нравствено отъ цѣлостта на българския народъ, близкитѣ до Гърция българи ще се откъснатъ навѣрно и отъ политическото българско тѣло. И като се връща къмъ предишния си зовъ за спасение, Селимински отбелязва, какъ най-малката грижа за българскитѣ питомци въ Атина отъ страна на Априлова ще отдрѣпне сегашнитѣ родоотстъпници отъ увлѣчението имъ и ще ги превърне въ „защитници и съратници“ на народното благо. „Отъ тукъ, като отъ центъръ, нашитѣ младежи ще разгласяватъ изъ цѣла България, че Вие се стараете да разпространите просвѣтата чрезъ нашия езикъ“.

Тѣзи доводи и молби не ще сж останали безъ отзвукъ въ тѣй чувствителното сърдце на Априлова, и той не само полага голѣми грижи по издействуването на стипендии за българчета въ Русия, но и въ Денница, излѣзла къмъ срѣдата на 1841 г., оборва саркастично гръкоманията, питайки се, не тя ли е завела толкова българчета за наука въ Атина. Опасностъ има, обаче, споредъ Селимински, и за вѣрското единство на племето ни, щомъ американскитѣ мисионери мамѣли сънароднитѣ ни отъ Македония и ги пращали да се учатъ въ Америка, — сега четирима отъ Битоля за Бостонъ и после още 32 души, — за да станѣли органи на тѣхната проповѣдъ